

af Lyft til at erhverve Noget, og dermed betage dem den sidste Rest af Selvstændighed, hvorved de i den fulde Udstrækning bringes over paa det offentlige Fattigvæsen; men naar vi nu kunne blive enige om, at hverken den Slags Folk eller Børn bør anbringes i samme Anstalt, saa vil det navnlig for smaa Kommuner, Bedkommende blive et meget lille Antal Trængende, der bliver tilbage, og som er Personer, som egentlig trykke, og med hvilke Kommunen er forenede. Her kunde jeg gaa ind paa, at Amtskommunen, eller i det Mindste større Distrikter, skulde forene sig om at oprette saadanne Anstalter, hvor den Slags Personer kunde anbringes; men hvorledes dette bedst kunde ske, deri ligger jo Bønseligheden. Jeg skal dog ikke tilbageholde min Mening, men sige, at jeg har tænkt mig, at det vel kunde være muligt, at der for Landets Bedkommende, da vi have en overordnet kommunal Autoritet, for Amtets Regning kunde — eller rettere skulde — indrettes een eller flere saadanne større Fattiganstalter, som skulde være forpligtede til at modtage de Personer, som Kommunerne erklærede at ville have ind i disse Anstalter, og jeg er af den Mening, at dette ikke skulde være en Naade mod de smaa Kommuner, men en ligefrem Ret for disse. Jeg har tænkt mig, at Anstalten kunde drives paa den Naade, at den overordnede Kommunalbestyrelse, Amtsrådet, fastsætte, hvor stor en Del Amtet skulde tage som Fællesudgifter, og hvor Meget der iøvrigt skulde betales af de enkelte Kommuner for de Personer, som disse indbragte i Anstalten. Dersom det kunde lykkes, tror jeg, det vilde finde Samklang hos Medborgere rundt omkring i Landet, og det vilde afværge den store Afsty for Fattiganstalterne, som findes imellem de Fattige. Det er, saa vidt min Erfaring strækker, Noget af det Modbydeligste, de kunne høre om, og Noget, de nødigt ville have, at der skulde indrettes større Anstalter, hvor alle Fattige skulde modtage deres Forplejning. — Det Næste, jeg nu skal tillade mig at omtale, er en Udjevning af Fattigbyrden. Vi se jo, at Regjeringen alvorlig har sin Opmærksomhed henvendt derpaa, og vi ere vel ogsaa Allesammen enige om, at der bør ske en Udjevning, blot vi kunne finde og blive enige om Midlerne dertil. Regjeringen har jo i Lovforslaget ved forskellige Bestemmelser søgt en Udjevning; om disse Bestemmelser ere tilstrækkelige og holdbare, bliver et andet Spørgsmaal. Vi have i de foregaaende Dage hørt det meget betvivle, og jeg kan heller ikke i Et og Alt give Regjeringen Medhold, medens jeg dog godt kan billige enkelte af

disse Bestemmelser, om de end ikke vel kunne forenes med, at de kommunale Bestyrelser faae fuld Naadighed over Udgifterne, hver paa sit Sted. Jeg kan saaledes gaa ind paa, at Udgifterne til trængende sindssvage Personer blive fælles. Jeg veed godt, at dertil kan siges, at naar der skal afgives Kjendelse om, hvem der trænger til at faae Pleie paa offentlig Foranstaltning, saa vil der blive en større Slaphed i Bedømmelsen, naar Betalingen erlægges ikke af hver enkelt Kommune for sig, men af det større Hele; jeg tror imidlertid, at Sindssyges Pleie i og for sig er saa trykkende for den enkelte Familie, at selv om den Sindssvage var af en Familie, som ikke kunde siges at være i høj Grad trængende, og hans Forsørgelse desuagtet blev overtaget for offentlig Regning, saa er det Noget, vi nok kunde finde os i. Vi vide jo Alle, at selv om en Familie er nogenlunde velstaaende, saa er det dog en saa trykkende Byrde at udbrøde — det er vistnok imellem 150 og 200 Rd. aarlig — at det nok kunde forvares, om Kommunalbestyrelsen til Gunst for Familien blev lidt rundhaandet. Det har tidt for mig været et pinagtigt Spørgsmaal, naar der kom Forlangende fra en Familie om Hjælp til en Afvinding Underhold, og jeg skulde derfor for denne Postis Bedkommende være meget villig til at lade det blive en stor Fællessag. Der er ganske vist flere Punkter, paa hvilke Regjeringen har rettet sin Opmærksomhed, og som ville medføre Forandring i Udgifterne; men det er et Spørgsmaal, om de forskellige Synspunkter, som her krydse hinanden, ikke hvert paa sin Vis kunne og ville faae en meget stor Betydning. Jeg tror, at den høitærede Minister har sagt, at Regjeringens Hensigt med at gjøre Fødestkommunen til Forsørgelseskommune var den, at forhindre, at den ene Kommune skulde skyde Byrden over paa den anden. Det kan imidlertid være, at Regjeringens Forudsætning om Virkningerne af denne Bestemmelse ikke altid vil slaa til, og navnlig er jeg for visse Kommuner, Bedkommende overbevist om, at den aldeles vil forfeile sin Hensigt. Lad os engang tage en lille fattig Kommune, enten en Kjøbstad- eller en Land-Kommune, hvori der næsten ikke er Andet end fattige Folk. I en saadan Kommune vil der naturligvis aldrig blive Naad til at afstaa Noget, men dens Befolkning vil vandre ud og stadig vende tilbage igen, og Forholdet vil altsaa her blive det modsatte af det, som man forudsætter for Kjøbenhavn og de større Byers Bedkommende, hvilke rimeligvis ville opnaa en Lettelse. Jeg skulde saaledes for mit Bedkommende helde meget til den Mening —